

Ten čas pred odchodom zbehol veľmi rýchlo. Ledva som sa stihol pobaliť. Ešte že mi pomohla sr. Imakulata. Stále mi akosi nedochádzalo a ani nedošlo, že mám ísť tak ďaleko. V Nitre sa mi s požehnaním rektora P. Krutáka darilo naplno pôsobiť do posledného dňa. S farnosťou som sa poriadne nerozlúčil, lebo nikto nečakal, že pôjdem tak skoro, a pritom som si myslel, že o tom všetci vedia, ale asi som to len málokomu povedal. No zato som sa rozlúčil ako sa patrí vo farnosti Podhorany, kde som chodil tak rád zastupovať.

V každej dedine – v Bádiciach, Sokolníkoch i Mecheniciach ma na moju pýchu oslovovali pán farár, tak som sa naozaj cítil ako ich farár, ktorý odchádza do inej farnosti a bolo mi aj trošku ľúto, lebo tam som sa cítil zvlášť príjemne, ako aj v každej farnosti na okolí. Ba nakoniec som pochopil, že na Kalvárii som bol predsa len doma, lebo naši farníci boli NAŠI.

Najväčší strach som mal pred cestou, či sa náhodou nestratím už vo Viedni, alebo až v Moskve. No vo Viedni sa o mňa staral P. Kruták. Keď som sa rozlúčil s ním a so svojou sestrou, mal som nového cestovného spoločníka, o. Miloša Krakovského, ktorý rovnako cestoval do Ruska. Ten ma učil aj lietadlovým pravidlám, či stolovaniu, lebo som nemal ani šajnu, čo sa ma tie ruské letušky pýtajú, či čo ponúkajú. V Moskve som chodil za ním ako za svojim vodcom, aby som tak prešiel pasovú kontrolu, našiel svoj kufor i nový check in. Ale potom sa naše cesty rozišli a ja si hľadal svoj let do Blagoveščenska. Našiel som a strávil v lietadle cez sedem hodín. V Blagoveščensku ma čakal otec Harry (priezviskom Menezes, pôvodom z Indie; v Rusku pracuje už siedmy rok), keďže predstavený komunity, brat Waldemar (priezviskom Kalinowski,

Moja cesta na Ďaleký Východ

Napísal Michal Marhefka

Sobota, 19 September 2009 02:25

pôvodom Poliak, v tejto komunite je už desiat rok) odišiel na duchovné cvičenia do Irkutska.

Už som tu zopár dní, ale stále sa mi zdá, že som na Slovensku. Jediné, čím si uvedomujem, že to nie je tak blízko, je ruština, ktorú síce trochu rozumiem, ale rúbem veľmi zoširoka a druhým je neustále prepočítavanie času. Ten osemhodinový náskok je dosť veľký. A kým my tu obedujeme, Slovensko ešte spí. A keď vstávame, tak oneskorenci doma si len líhajú spať.

Každému som pred odchodom hovoril, že Blagoveščensk je miliónové mesto. Ale nakoniec som zistil, že má len 300 tisíc obyvateľov a je centrom Amurskej oblasti, preto je tu šesť vysokých škôl. Sprvu som si myslel, že som na Sibíri. No nakoniec vysvitlo, že Sibír končí niekde pri Čite a my sme už na Ďalekom východe. Ľudia sú tu celkom milí a veľmi slušní. Prvé, čo mi udrelo do očí, bolo, ako pekne sa vedia obliecť. Mnohí mladí študenti a žiaci chodili v pekných oblekoch, a to nielen v prvý deň nového školského roka, ale aj ďalšie.

Mesto je postavené veľmi pravidelne, preto si za ten svet neviem zapamätať cesty, lebo križovatky sa mi podobajú jedna na druhú. Ale poradili mi ako sa vyznať. Stačí počítať: farnosť na druhej križovatke vpravo, supermarket na štvrtej vpravo a pod. Takto sa nedá stratiť. A keby sa mi to aj podarilo, mojou pomôckou je rieka. Za každú cenu sa dostať na breh; popri ňom sa totiž tiahne naša ulica. Všetky cesty sú štvorprúdové, čo nie je ani v Bratislave, ale zas na niektorých bočných uličkách chýba asfalt.

Bol som vo farskom „kostole“ (pôvodný zabrali pravoslávni) a zatiaľ videl väčšinou mladých farníkov. V nedeľu som stretol aj starších, ale i tak tu ľudia celkovo vyzerajú omnoho mladší ako sú. Oni to humorne vysvetľujú tým, že keď je tu tak dlho zima a mráz, tak sa dlhšie udržia svieži. K farnosti tiež patrí ešte jedna farnosť 150 km severne od Blagoveščenska (na ruské pomery sú všetky vzdialenosti pod 2000 km maličkosťou) – päťdesiatisícové mestečko Svobodnyj, kde je malá komunita katolíkov, zväčša poľského pôvodu. Akurát v ten deň sa im podarilo na úrade vybaviť ich oficiálne miesto v jednom malom domčeku.

Urobil som si aj malú exkurziu po meste a okolo rieky. Amur je veľtok, širší ako Dunaj. Tečie neďaleko pod našim činžiakom, takže od Číny, ktorá je na druhom brehu, nás delí len pár stovák metrov vody. Dokonca minule tam mali nejakú oslavu, tak bolo dlho počuť ich muziku.

Keďže som prišiel do malej komunity, treba mi zvykať si na nové pomery a povinnosti a tým je

Moja cesta na Ďaleký Východ

Napísal Michal Marhefka

Sobota, 19 September 2009 02:25

napr. aj varenie. Nechcem byť len príživníkom, ktorý by jedol a nič pre to neurobil. Už v lete som sa chcel doma od mamy niečo priučiť, ale nevyšlo to. Tak sa musím učiť teraz – naostro. Piekol som svoje prvé kurča. Recept som našiel na internete a prispôbil ho svojim koreňovým podmienkam. Všetko sa mi celkom podarilo, ale rúra nepiekla poriadne. Tak polovica z kurčaťa, najmä tá hlbšia, chutila ako guma. No P.Harry na to nič nepovedal, tak dajme tomu, že sa dala zjesť. Ale mne samému nechutila. Deň predtým som pomáhal vyprážať kuracie krídelká a vznikli z toho kuracie chipsy. Ešteže mám umelé zuby. No tieto mi celkom chutili. Vyskúšal som aj bryndzové halušky. Tunajšia bryndza vyzerá trošku inakšie. Dopadlo to celkom fajn, len boli presolené.

Zaujímavé je, ako vedia tunajší ľudia oslavovať. 12. septembra bol Deň Amurskej oblasti sprevádzaný rôznymi podujatiami, koncertom a na záver laserovou šou a krásnym ohňostrojom.

Veľa som videl, ale ešte nič nespravil, tak sa modlite, aby sa to zmenilo.